

„Ema ja ded waatasiwad tema ilusat kirja, lugesiwad uneste läbi, kui nemad seda ka juba peast oskasiwad, ja oliwad wäga rahul. Nikolai murdis kirja kofku, pietis ümbriku sisse ja kirjutas adressi peale. Aga weel ei tahtnud tema täieste lõpetada ja ümbriku kinni panna; sellega oli weel aega. Tema tahtis kirja weel üle waadata, kui see täitfa kuiwanud oli.

„Noh, Nikolai,“ ütles ema, „nüüd piame selle waewa peale lõik ühe tassi kohwi jooma! — See oli hea, wana Kadrina, et just täna tulid; wõid meiega pidu pidada ja Nikolai auuks laseme kohwi-leiba tuua.“

Ded largasiwad wälja; see oli nii suur juhtumine, et lõik kolm pagari juure minema pidiwad.

Praua Hansen läks kööki, kohwi tegema, Nikolai läks ka tuast wälja, kui wana Kadrina enne lahe käega wägewast tema lätt piigistanud oli.

Siis istus wana Kadrina üksi tuas ja wahtis kirja poole laua peal. Tema raputas jälle pead ja oleks hea meelega midagi oma nii armsa poisi eest teinud. Ja, — mõtles tema, — kui see aitaks, tahaksin mina laubaherra juure minna ja Nikolai eest rääkida; kui see ka ühe wana lihtlase naese eestkostmine oleks, siis piaks see ikka nii pitt ja hiilgaw olema, et rikas laubaherra seda ilalgi ei unustaks, kui täiedetud tema pea ka asjata.

tustest olla wõiks. Aga see ei aitanud ju ühtigi, praegu oli tema kaulnud, et laubaherra eestkostmist ei talli. Temaga oli nagu ikka, tema ei wõinud ühtigi teha. Siis wõttis tema oma prilli-keeta taskust ja pani suure sarw-prilli nina peale; nägema pidi tema seda kirja kõige wähemast. Kõige suurema ettewaatamisega wõttis tema paberi ümbrikust wälja ja tegi lahti.

Kui tema nüüd aga seda tähtsat paberit oma wärisewate käte wahel pidas, täitis nagu püha hirm ja lootus tema meelt ja tema südamest tõusis wägew palwe, et see kiri selle majale, mida tema nii wäga armastas, õnne tooks, selle majale, mis enne nii rõõmus ja mureta olnud, kuhu aga nüüd kurwastus ja häda tulnud oliwad, ja siis ärkas otse armastuse ja halastuse maru tema wanas, rikas südames; tema silmad täitsiwad ennaft piisaretego, nenda et tema enam ühtigi näha ei wõinud. Tema ei seletanud ühtigi, — tema ei näinud ka, et kaks suurt, rasket pisarat kirja peale langeiwad.

Siis ei katsunudki tema enam Nikolai kirja lugeda, pani paberi ümbriku sisse togasi ja wõttis prilli nina pealt ära. Kohe selle peale astusiwad Nikolai ja tema ema jälle tuppa.

„Nüüd panen mina kirja kinni, pois,“ ütles praua Hansen. „Mina ei luba Sinule enam